

steriet ifølge Lovforslaget, og som derfor ønskede Lovens Varighed indskrænket fra 1897 til 1895, altsaa til 1ste Oktober 1895. Man har i det samme Vædringsforslag opstillet en Begrænsning for de Statsbidrag, der kunne ydes til private Jærnbaneanlæg, en Begrænsning, hvorefter disse ikke maa overstige 2 Mill. Kr. Væde Medlemmer have deri villet se en Betryggelse for Uvædselsens af denne Lov, hvis Følger man ikke har ment at kunne overse, og for mig er det aabenbart, at disse Forandringer ville tilstrækkelig betrygge mod enhver Betænkelse, der tidligere har kunnet være imod at give en Lov som denne. Jeg tror, at dersom Lovforslaget kunde vedtages med disse Vædringer, vilde det ikke have saa ringe Betydning for Jærnbanevejers Fremme i Fremtiden. Derimod tror jeg — det skal jeg sige uden at gaa nærmere ind paa de af det andet Mindretal stillede Vædringsforslag — at dersom vi indskrænke Lovforslaget til at blive en Koncessionslov, der kun indeholder nogle Regler, hvorefter Koncession kan gives, men ikke indeholder en Bemyndigelse til en vis Grad, saa vil det snarere skade end gaaude Jærnbanevejernes Fremme, thi vi maa huske paa, at de Betingelser, der stilles for Koncessionsjogere, for Andragere fra de forskelligge Egne af Landet, hvor man ønsker Jærnbaneanlæg fremmede, ville jo medføre ikke alene stort Tidsspilde og Arbejde, men ogsaa betydelige Udgifter, naar der skal udarbejdes Planer, Overslag o. s. v. Og har man ikke andet at stille dem i Udfigt, end at de kunne forventes ved Lov at faa Tilskud fra Statskassen af den Størrelse, som er angivet i Lovforslaget, saa kan det jo være et Spørgsmaal, om de tør udsætte sig for de betydelige Udgifter og det Tidsspilde, som saadanne Projekter ville foranledige dem. De maa have noget mere at bygge paa end blotte Forventninger. En Lov, der er vedtagen i en saadan Stillelse, vil snarere blive en Indskrænkning i Befolkningens Adkomst til at faa Koncession end i Regeringens Bemyndigelse til at give Koncession. Det er jo klart, at man da ikke vil komme hverken til Ministeren eller til Rigsdagen, uden at man paa det nøjagtigste har iagttaget alle de Forfrister, som Loven indeholder. Jeg skal dermed paa det bedste anbefale de af det Mindretal, hvortil jeg hører, stillede Vædringsforslag.

Rogtmann: Jeg skal ganske kort anbefale de Forslag, der ere stillede af det Mindretal, hvortil jeg hører. Jeg tror nok, at det kan gøres kort, da Forslagene vistnok

i sig selv ere saa simple og let overfæuelige, at de ikke trænge til videre Vejledning. Hvad der har foranlediget os til at komme frem med dem, er den Omstændighed, at Tinget ved anden Behandling fulgte et Mindretal og gav Lovforslaget i Hovedsagen et andet Princip end det, som det fra Begyndelsen havde. Vi havde næppe kunnet vente, at Tinget vilde være kommet til at indtage denne Stilling; men da det nu en Gang er sket, haaber jeg ogsaa, at Tinget vil blive staaende derved. Vi have imidlertid ment, at der var nogen Uklarhed og Usikkerhed i Redaktionen, som det var rigtigt at faa fjernet ved tredje Behandling. Det er derpaa, at Vædringsforslagene Nr. 1, 2, 6 og 7 gaa ud. Disse Forslag hænge naturligtvis sammen og gaa kun ud paa bestemt at fremhæve, at vi fastholde, at Jærnbane-spørgsmaal ubetinget maa afgøres af Rigsdagen paa vanlig Vis, at der ikke heri sker nogen Forandring, og at der ikke lægges nogen som helst Bemyndigelse i Administrationens eller Indenrigsministerens Haand. Det er let at se, at andet tilfælde disse Forslag ikke, og man vil finde, at de i denne Henseende ere ganske naturlige. Med Hensyn til Vædringsforslaget Nr. 3 forholdes det sig noget anderledes. Det angaar Oprettelsen af en Reserver- og Jorntjellefond. Det gaar ganske vist ogsaa i den Retning, som blev foreslaet af det ærede Medlem for Holbæk Amts 3dje Valoktes (Tauber), men vi foreslaa, at Jonden skal opspares paa en langsommere Maade, hvorimod vi ikke gaa med til det, som den ærede Ordfører og det Mindretal, hvortil han hører, have foreslaet, nemlig at forhøje Jondens Størrelse til det dobbelte af, hvad Tinget vedtog ved anden Behandling, hvilket jo gif ud paa, at Jonden skulde have en Størrelse af 5 pCt. af Anlægskapitalen, naar Etsproprietationsomkostningerne regnes fra. Dette Standpunkt have vi fundet naturligt, og vi have derfor fastholdt det. Vi mene, at en Reserverfond paa 5 pCt. af Anlægskapitalen i det hele vil være ret rimelig og tilstrækkelig. Ved et Anlæg til en Million for Ets., et af de smaa Anlæg, der er Tale om, vil Reserverfondens Udgifter komme til at udgøre 50,000 Kr. og altsaa have et ikke aldeles ubetydeligt Omfang, og vi have den Overbevisning, at det vil knibe nok at fremskaffe disse Anlæg, og at de ikke ville blive overdreven rentable, saa at der vel kan være Grund til at tage lidt lempelig paa Reserverfondens Størrelse. Der er ganske vist en Forstel med Hensyn til Opstillingen af Loven af Reserverfonden, idet vi ville flytte Bestemmelsen derom fra